

János evangélista ezekben a versekben Keresztelő János tanúságát írja le Jézusról. Amikor meglátja őt, „Isten Bárányának” nevezi, „aki elveszi a világ bűneit”. Elmondja, hogy bár korábban nem ismerte fel személyesen, Isten jelet adott neki: akire a Lélek leszáll és rajta marad, az a Lélekkel keresztelő, az Isten Fia. János ezzel nem magára irányítja a figyelmet, hanem Jézusra mutat, és tanúként megerősíti küldetését.

Ez az evangéliumi rész a tanúságtétel erejéről szól. Keresztelő János különleges alak: nagy tekintélyű próféta, mégis tisztelettel háttérbe lép. Nem saját szerepét hangsúlyozza, hanem felismeri, hogy küldetése abban áll, hogy Jézusra irányítsa a figyelmet. Nem saját véleményét közli, hanem azt mondja: „Láttam, és tanúskodom.” Ez hiteles, személyes tapasztalatra épülő hitvallás. Az „Isten Báránya” kifejezés egyszerre utal az áldozatra, a szelídségre és a megváltásra: Jézus önfeláldozással „veszi el” a világ bűneit.

János példája arra buzdít, hogy merjünk mi is tanúságot tenni hitünkről, ugyanakkor maradjunk szerények. A Jézust követni akarók feladata nem az önmaguk fényezése, hanem Jézus tanítására mutató és a tanítás megélése. Ha így élünk, nem önmagunkért létezünk, hanem mások számára válunk egyénileg és közösségleg is világossággá és reménnyé.

A mai világban különösen erős a „láthatóság” kényszere: megmutatni magunkat, elmondani a véleményünket, érvényesülni, követőket gyűjteni. Keresztelő János magatartása ezzel szemben felszabadító ellenpélda. Ő nem épít „saját márkát”, hanem tudatosan háttérbe lép, amikor felismeri Jézust. Ez arra indít bennünket, hogy átgondoljuk: a szolgálatainkban, a közösségeinkben, vagy akár a közösségi médiában vajon magunkat akarjuk-e láttatni, vagy valóban Jézusra mutatunk.

Gyakorlatias üzenet az is, hogy János nem mindent ért azonnal: többször elmondja, hogy „én sem ismertem őt”.

A hit útja ma sem a teljes bizonyosságból indul, hanem a keresésből és a nyitott figyelemből; abból a bátorságból, hogy kérdéseket tegyünk fel, tanuljunk, és komolyan vegyük a tapasztalatainkat.

Ez különösen fontos, amikor nem kész válaszokat, kész „hitet” keresünk, hanem értelmes, hiteles utakat. A közösség feladata sem az, hogy sürgesse a „kész hitet”, hanem hogy teret adjon a kérdésnek, a kételyek kimondásának és a közös gondolkodásnak.

Ebben az értelemben Keresztelő János példája felszabadító: ő sem mindentudóként lép fel, hanem olyan emberként, aki úton van, figyel a jelekre, és amikor felismeri az igazat, akkor ki meri mondani. Ez a fajta hit nem gyenge, hanem érett, és a mai ember számára is járható út.

A „világ bűneit hordozó Bárány” képe a közösségek mindennapjaira is lefordítható. Arra hív, hogy ne bűnbakokat keressünk – sem társadalmi, sem egyházi, sem személyes szinten –, hanem vállaljunk felelősséget egymásért. Amikor gyorsan ítélezünk és könnyen szétszabdunk vélemények mentén, Jézus szelíd, önfeláldozó útja radikális kihívás: hordozni egymást, nem pedig terheket rakni a másokra.

A keresztény élet nem egyszeri lelkes élményekből áll. A közösségek megújulása sem kampányokból vagy alkalmi programokból születik, hanem kitartó imádságból, egymás meghallgatásából, apró, hűséges cselekedetekből. A mai örömhír arra buzdít, hogy olyan közösségben éljünk, amelyben felismerhető, hogy a Lélek jelen van – nem látványosan, hanem tartósan, életet formáló módon.

Piero della Francesca: Krisztus megkeresztelkedése, 1450